

"Kanna hedelmää"!

Löydämme Raamatusta vertauksia, joissa kuvataan hengellistä elämää ja työntekoa hedelmän kantamiseksi. Saatammekin kuulla puhuttavan hedelmällisestä työstä jossain lähetyksentillä, mutta todellisuudessa meistä jokainen voi kantaa hedelmää omalla paikallaan. Uskovaista verrataan oksaan, joka on liitetty "Jumalan puuhun" - eikä vain ollakseen, vaan myös kantaakseen hyödyllistä hedelmää.

Millä tavoin oksa kantaa hedelmää?

Ottamalla vastaan ravintoa rungosta, joka on yhteydessä juureen.

- *"Mistä otat ravintosi, sellaisia ovat hedelmäsi."* -

Ravintoa hylkivä oksa taasen kuivuu ja kuolee. Myrskyn tullen tämä kuiva oksa katkeaa helposti ja on maailman tuulten viemänä.

"Älkää mukautuko tämän maailman menoon, vaan muuttukaa, uudistukaa mieleltänne, niin että osatte arvioida, mikä on Jumalan tahto, mikä on hyvää, hänen mielensä mukaista ja täydellistä." (Room.12:2)

Pysy kiinni

Oksan pysyessä rungossa kiinni, saa se riittävän ravinnon ja voi näin kasvaa lujana ja vahvana.

Oksan tehtävä on kantaa hedelmää - sitä eivät tee juuri ja runko, vaan ne ovat kannattamassa oksaa.

Tätä saammekin verrata omaan elämäämme. Jos pysymme Jumalassa ja syömme sitä ravintoa, voimme olla hedelmää kantavia oksia.

Hedelmän kypsyys-astetta kuvaavat *"rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys"* (Gal.5:22) jne. Mitä enemmän Jumala saa kasvattaa ja kypsyttää minussa tätä hyvää hedelmää, sitä miellyttävämpää se on toistenkin katsella ja maistella. Onhan hedelmät tarkoitettu ravinnoksi toinen toisillemme.

Hedelmän kantajan ei pidä kuitenkaan ylpeillä, sillä oksa ei kannattele juurta vaan juuri ja runko oksia. Tämä on sitä, että olemme täysin riippuvaisia Jumalasta ja Jeesuksen sovitusyöstä.

"Hedelmä ei ole meidän aikaan saannos, vaan kokonaisuuden, jota Jumala ylläpitää."

Millä tavoin minä olen kiinni "Jumalan puussa"?

Minut on oksastettu maailmasta ja liitetty tähän "Hengelliseen puuhun." Minun tulee ennen kaikkea riippua siinä kiinni - ollen yhteydessä Jumalaan Jeesuksen sovintotyön kautta. Kasvaakseni ja ollakseni "vehmas," minun täytyy imeä ravintoa Jumalasta. On täytyttävä armosta ja totuudesta, Jumalan Hengestä.

Nämä kasvattavat minua Jumalan tahtoon - vaikuttaen tahtomista ja sen tekemistä.

"Jumala saa teissä aikaan sen, että tahdotte tehdä ja myös teette niin kuin on hänen hyvä tarkoituksensa." (Fil.2:13)

Kysymys onkin pohjimmiltaan ojentautumisesta Jumalaa kohti ja siinä pysymisestä.

Nautin niistä hetkistä, jolloin saan mennä yksinäisyyteen luonnon keskelle. Siellä saan puhua Jumalalle syvimmätkin tuntemukseni. Saan olla ja levätä siinä armon tuntemuksessa ja pyytää johdatusta, viisautta, rohkeutta ja voimia tehdäkseni hyviä Jumalan tahdon mukaisia tekoja. Jo lapsena opin etsimään Jumalaa tällä tavoin. Menin syvälle metsään, toisten äänen kantamattomiin ja nousin suurelle kivelle. Siellä opettelini rukoilemaan. Se oli paikka, jonne sain mennä lyötynä, sydän vereslihalla. Se oli paikka, jossa pieni poika uskalsi avata suunsa ja pukea sanoiksi ilot ja surut - Jumalan edessä.

Linnut pesivät puun oksille

Tässä saammekin valvoa ja tehdä parannusta tarkkaillen; Millaisten "lintujen annamme pesiä oksallemme"? Nämä linnut saattavat olla ajatuksia, pieniä katseita tai tekoja. Annammeko niille valtaa hyväksyen ne elämämme tavoiksi? Synnistä voisi käyttää tällaista kielikuvaa:

"Aina ei voi välttyä siltä, että lintu istuu oksalle, mutta pesää sille ei tarvitse rakentaa."

Tällä tavoin voimme säilyä puhtaina - valvoen ja parannusta tehden. Taasen jos annamme niiden korppikotkien pesiä oksillemme, ne syövät hedelmätkin ja sotkevat oksat niin, että niitä häpeävät lopulta toisetkin...

Miksi nähdä vaivaa ja kantaa hedelmää?

"Kuuletko jo moottorisahan äänen"? "Jo on pantu kirves puun juurelle; joka ei kannu hedelmää, hakataan pois." (Luuk.3:9)

Kovin ovat rajuja nuo sanat puutarhurilta, mutta haluaisin kuitenkin katsoa asiaa hieman valoisemmin. Nimittäin niin, että me SAAMME kantaa hedelmää. Ei elämän tarvitse surkeaa olla. Voimme antaa Jumalan tehdä työtä itsessämme. Onhan kysymys "Hengen hedelmästä" - siis Jumalan kasvattamasta hedelmästä meissä.

Tiedän, että monta hedelmän raakilettä on tipahtanut minunkin oksaltani, mutta niin kuin luonnossakin, näemme jälleen joka vuosi kasvavan uusia hedelmiä. Lupaus kuuluukin: *"Minä annan teille tulevaisuuden ja toivon."* (Jer.29:11) Sinun oksallasi, niin kuin minunkin, on vielä toivoa! Siinä saamme elää ja uskoa - riippuen kiinni uskon alkajassa ja sen täyttäjässä, Jeesuksessa, Kristuksessa!